

1

Zand wervelde rond Tobias' enkels terwijl hij uitkeek over de restanten van de eerste tempel. Was deze tempel eerst een baken van magie, nu stond het gebouw op instorten. Het was een levenloos omhulsel, gevuld met uit elkaar vallend gesteente, zand en verbleekte herinneringen.

Tobias verstevigde zijn grip om zijn magische speer. Rood licht flitste door het doorzichtige handvat. Het eerste deel van de sleutel was eindelijk in zijn bezit. Voor het eerst sinds hij aan dit avontuur was begonnen, had hij het gevoel dat hij iets had bereikt. Anca zou blij zijn dat ze nu een stap dichterbij waren om haar geliefde Ivor te bevrijden.

Zo'n lange periode opgesloten zitten, niet in staat om te sterven of om te leven – Tobias huiverde bij de vraag in wat voor toestand ze Ivor zouden aantreffen. Zijn goden bestond tegen zo'n langdurige eenzaamheid die ieder normaal mens krankzinnig zou maken?

Intussen was het drie dagen geleden dat Tobias zijn speer had gebruikt om de magie in de tempel te absorberen en zo het volk van Havilah te bevrijden. De bezwering die hen aan deze plaats had gebonden, was niet meer. Ze waren vrij om te gaan, wat aanleiding was voor het grootste feest dat Tobias ooit had meegemaakt.

Twee dagen en twee nachten gevuld met muziek, eten, verhalen en tranen van geluk. Grote vreugdevuren hadden de hemel rood gekleurd. Tobias had kramp in zijn hand van alle ferme handdrukken die hij van de mannen en vrouwen

had gekregen. Zelfs de kinderen hadden meer kracht in hun lijf dan je zou denken.

Alles zou perfect moeten zijn. Maar dat was het niet.

Tobias liep de tempel in. De glazen koepel helemaal bovenin was gebarsten, grote stukken waren naar beneden komen vallen en versplinterd. Voorzichtig baande Tobias zich een weg door het zand, stukken puin en de verpulverde botten van hen die zich in de tempel hadden gewaagd toen de magie nog intact was geweest. Hun nieuwsgierigheid was hun duur komen te staan.

Op verschillende plaatsen sijpelde er zand omlaag. De woorden van Anca's profetie waren in de vijfpuntige ster op de vloer in het midden van de tempel gegrift. Tobias stapte op de ster en bekeek de onderste twee regels, die hem van begin af aan al niet lekker hadden gezeten.

'Hij moet zijn dierbaarste bezit laten gaan, of door zijn grootste angst worden verzwolgen,' fluisterde Tobias. Hij trok zijn ketting met Loesjes tand eraan over zijn hoofd. Haar laatste overblijfsel, voorheen glanzend wit en vol magie, was nu zwartgeblakerd en dof. De connectie die ooit tussen Tobias en Loesje had bestaan, die zo vanzelfsprekend was geworden, was dood. Wanneer hij probeerde de link tussen hem en de tand te voelen, trof hij enkel een kille leegte aan; het bezorgde hem een misselijk gevoel.

De betekenis van die laatste twee regels was hem nu glashelder. Dierbaarder bezit dan Loesje was er niet, en Tobias wist dat hij alles zou doen om haar terug te krijgen. Als hij naar de onderwereld moest om haar terug te halen, zou hij geen seconde twijfelen. Als hij ontdekte dat hij Loesje via een uiterst gevaarlijk en duister ritueel tot leven kon wekken, zou hij zichzelf ongetwijfeld volledig aan de Duistere Magie overgeven om dat te bewerkstelligen.

Maar Tobias had gezien wat er met Malic was gebeurd,

wat voor schade de Duistere Magie had veroorzaakt. Die was fout, onnatuurlijk. Bash kon nog zo overtuigend klinken, maar Tobias wilde die voor niets anders gebruiken dan om de tempels te betreden. Als hij eraan verslaafd raakte, zou hij niet instaan voor wat hij zou doen. Mensen vertrouwden op hem; hij wilde zijn vrienden niet teleurstellen. Dat was zijn grootste angst.

Daarom was hij nu hier, om afstand te nemen van zijn dierbaarste bezit.

Tranen prikten in zijn ogen. Tobias had al zijn moed verzameld om hierheen te komen, hoe verleidelijk het ook was om aan de onwaarschijnlijke hoop toe te geven dat hij Loesje op een of andere manier toch ooit weer terug zou kunnen brengen, net zoals Nalin uit zijn tombe was herrezen.

De prijs die was betaald voor het leven van Nalin was hoog. Honderden onschuldige mensen, met en zonder magie, waren gestorven en door de boom boven Nalins tombe geabsorbeerd. Een vergelijkbare daad wilde Tobias niet op zijn geweten hebben.

Dit was de beste oplossing – de enige oplossing. Hij moest sterk zijn voor iedereen die hem vertrouwde.

Tobias haalde twee keer via zijn neus adem. Hij veegde zijn tranen weg en slingerde de ketting zo ver mogelijk de tempel in.

De tand zeilde door de lucht, ketste tegen een gebroken pilaar en belandde met een plof in het zand. Langzaam zakte de tand omlaag en werd Loesje net als de tempel van Havilah geschiedenis.

Tobias staarde een tijdje naar het zand. Hij kon zichzelf er nog niet toe zetten om te vertrekken. Waarom moest het Loesje zijn die voor hem stierf? Het had niet zo mogen lopen. Zou hij de Nachtuilen wel kunnen leiden zonder Loesje aan zijn zijde?

Nee, verweet Tobias zichzelf hoofdschuddend. Daar mocht hij niet aan denken. Loesje was dood. Of hij wilde of niet, van nu af aan moest hij verder zonder haar. Er waren levende mensen die belangrijk voor hem waren. Zijn vader, Rika en de rest van de Nachtuilen. Samen zouden ze overwinnen.

‘Loesje...’ fluisterde Tobias. Zijn adem stakte. Er waren dingen die hij nog tegen haar had willen zeggen. Hij wilde haar bedanken omdat hij naast zo’n nobel dier als zij had mogen strijden, en vanwege haar wijze raad. Tegelijkertijd wilde hij haar ook vervloeken. Ze was trots en eigenwijs en ondanks het feit dat zij de laatste van haar ras was, achtte ze haar leven minder waard dan dat van Tobias, en dat deed hem pijn.

Uiteindelijk sprak Tobias zijn gedachten niet uit. In plaats daarvan liet hij een van Loesjes diepste wensen in vervulling gaan, hopen dat deze haar op een of andere manier zou weten te bereiken.

‘Het was me een genoegen,’ zei Tobias. Hij boog zijn hoofd lichtjes, en om zijn mondhoeken speelde een glimlach. ‘Dag... Lona.’

Met die woorden voelde Tobias de spanning in zijn nek en schouders verdwijnen. De ervaring was hem zo vreemd dat hij zich afvroeg wanneer hij zich voor het laatst daadwerkelijk ontspannen had gevoeld. In elk geval niet meer sinds hij door Bash was meegenomen naar Malics kasteel.

Na een laatste blik op het wegsijpelende zand draaide hij zich resoluut om en verliet de tempel. Buiten snoof hij warme lucht op en liep over een smal pad dat met een grote lus om een vervallen brug heen cirkelde. Naarmate Tobias verder liep, maakte de zandvlakte plaats voor grassen en struikgewas. Uiteindelijk kwam het slingerende pad uit bij een bosgebied.

In de schaduwen tussen de bomen begon zijn linkeroog plotseling te jeuken. Het was een vreemd gevoel: hevig en intens, maar ook snel weer verdwenen, waardoor Tobias niet zeker wist of hij het wel echt had gevoeld of dat hij het zich slechts had ingebeeld. Hij gaf de uitputtende feesten van de afgelopen twee dagen de schuld. Vermoeidheid is de boosdoener van al het kwaad, zei zijn moeder altijd.

Bij een knoestige boom, van top tot teen bedekt met paddenstoelen, merkte Tobias Rika op. Ze kwam hem met besliste tred tegemoet. Tobias groette haar en liep op een drafje naar haar toe.

‘Waar ben jij geweest?’ zei Rika op berispende toon. ‘Ik heb werkelijk overal naar je gezocht.’

‘Mag een mens geen wandeling in het bos maken?’ wierp Tobias tegen. Hij wreef met zijn vingertoppen over de plek op zijn shirt waaronder normaal gesproken Loesjes tand rustte. Als het aan hem lag, vertelde hij liever niet meteen aan iedereen dat hij zojuist afscheid genomen had van zijn ketting. Rika kennende was ze het volstrekt oneens met zijn beslissing om zijn laatste aandenken aan Loesje (dat bovendien ook het laatste geschenk van zijn moeder was) in het zand achter te laten. Maar Tobias wist dat hij dit moest doen. Als hij nu geen afscheid nam, zou hij het nooit doen.

Rika keek sceptisch en Tobias liet zijn hand zo natuurlijk mogelijk langs zijn zij vallen.

‘Waarom zocht je me? Heb ik iets gemist?’

Rika kneep haar ogen tot spleetjes. Misschien had Tobias zijn hand toch niet zo natuurlijk laten zakken als hij dacht.

‘Alexei vroeg naar je,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ze heeft samen met jouw vader naast het meer iets ontdekt wat ze aan je wil laten zien. Vraag me niet wat ze gevonden hebben,’ vervolgde ze toen Tobias zijn mond opendeed om precies dat aan haar te vragen, ‘ik heb ze alleen in het gras zien knielen,

verder niets. Van Alexei mocht niemand in de buurt komen.'

Dit klonk niet alsof Alexei en zijn vader iets onschuldigs hadden gevonden; dit rook naar problemen.

'Oké,' zei Tobias. 'Dan moeten we ze maar niet langer laten wachten.'

Zij aan zij liepen ze het bos uit en volgden ze het pad dat hen langs het meer bracht. Vanaf een afstand zag Tobias zijn vader naast Alexei staan. Hij hield een klembord in zijn handen en was voor de verandering bezig met het maken van een schets. Soms dacht Tobias dat zijn vader niet geloofde dat iets bestond voordat hij er een schets van had gemaakt.

Thommes keek op toen hij Tobias en Rika opmerkte. 'Niets aanraken,' waarschuwde hij.

Tobias knikte en keek naar Alexei, die geknield op het gras zat. Ze was zo in gedachten verzonken dat Tobias niet zeker wist of ze hem al had opgemerkt. Hij ging op gepaste afstand naast haar staan en probeerde te begrijpen wat hij zag.

Een deel van het gras had zijn oorspronkelijke kleur verloren, waarna alleen een kleurloze huls was overgebleven. Kleurloze grassprietten staken fier omhoog, maar bewogen niet in de wind die het omliggende groene gras op en neer liet deinen. Als verstijfd bleven ze staan, glanzend en weerkaatsend als ornamenten van gesmolten glas.

Het aangetaste vlak had een doorsnede van hooguit dertig centimeter, maar terwijl Tobias en de anderen toekeken, werden er aan de buitenrand steeds meer grassprietten ontdaan van hun groene kleur. Als een ziekte bleef het zich verspreiden.

'Wat heeft dit te betekenen?' vroeg Tobias. 'Is het gras aan het sterven?'

'Om te sterven moet het eerst geleefd hebben,' zei Alexei zonder op te kijken. Met een twijgje porde ze tegen een lan-

ge, roerloze grasspriet. Het twijgje en de grasspriet losten allebei in het niets op. 'Het sterft niet, het verdwijnt!'

'Verdwijnt?' Tobias keek niet-begrijpend naar zijn vader. 'Dingen die bestaan kunnen toch niet zomaar verdwijnen?' vroeg hij, hoewel het tegendeel hem zojuist was bewezen. Hij durfde er niet aan te denken wat er zou gebeuren wanneer hij een van die grassprietten met zijn blote vinger aanraakte.

Thommes haalde zijn schouders op. 'Kijk niet naar mij. Ik heb geen flauw idee wat hier aan de hand is.'

Alexei wendde haar gezicht af van de kleurloze grassprietten. Ze krabbelde overeind en pakte Tobias' hand vast. Voorzichtig streek ze met haar vingertoppen over de vlijmscherpe schubben van zijn vingerloze handschoenen. 'Ik dacht dat we meer tijd zouden hebben,' fluisterde ze.

'Meer tijd waarvoor? Wat is er aan de hand?' vroeg Tobias.

'Hebben jullie het boek van Omar gelezen?' vroeg Alexei. Ze likte haar lippen en keek van Tobias naar Thommes. 'Jullie hebben zijn aanwijzingen naar deze plaats toch gevolgd?'

'Niet echt,' begon Thommes. 'Ik bedoel, we hadden nog maar een fractie van het boek vertaald. Deze plaats heb ik gevonden aan de hand van het symbool dat Omar midden in het boek had aangebracht. En de aanwijzingen van een zweverige heks,' voegde hij eraan toe.

'Dus jullie weten niet wat hij heeft geschreven?' vroeg Alexei verbaasd.

'Ik weet alleen dat Omar ooit door zijn volk is verbannen en dat hij de opdracht kreeg "De Drie" op te sporen. Hij geloofde zelf niet in het bestaan van de Oude Goden, en hij leek dan ook niet van plan te zijn om ze te gaan zoeken.'

'En jullie hebben geen idee waarom hij dat wel heeft gedaan?'

'Nee,' zei Thommes. 'Jij wel?'

‘Maar natuurlijk.’

‘Waarom zou iemand die niet in de Oude Goden gelooft naar ze gaan zoeken terwijl hij vrij is om te doen wat hij wil?’ vroeg Thommes.

‘Er is maar één reden waarom iemand zoiets zou doen,’ zei Alexei. Ze keek Tobias indringend aan. ‘Een meisje, natuurlijk.’

Een meisje. Alexei liet het klinken alsof het een gevaarlijk wezen was waar niemand weerstand aan kon bieden. Maar misschien was dat op een bepaalde manier ook zo.

‘Ik zal het volk moeten inlichten wat dit te betekenen heeft.’ Alexei gebaarde naar het gras dat langzaam maar zeker ten prooi viel aan de kleurloze ziekte. ‘Maar eerst wil ik jullie vertellen over het meisje dat Omars hart veroverde.’ Ze liep in de richting van Havilah. De anderen volgden haar. ‘Weten jullie nog wat ik heb gezegd over Rizz op de dag dat jullie hier arriveerden?’

‘Hij heeft deze plaats diep onder de grond verborgen en ervoor gezorgd dat jullie er een normaal leven konden leiden,’ zei Tobias. ‘En hij heeft Rindel, de oorspronkelijke uitverkorene van de profetie, om zeep geholpen, en de sleutel naar Ivors gevangenis veranderd.’

‘Om zeep geholpen?’ vroeg Alexei niet-begrijpend. ‘Rizz heeft Rindel doodgebeten, waarna Rindel dagenlang schreeuwde van de pijn die werd veroorzaakt door het vergif dat stroperig door zijn lichaam trok. Dat had niets met zeep van doen.’

Tobias grijnsde ‘Uh, ja... het is een uitdrukking om aan te geven dat Rizz hem vermoord heeft.’

‘Een merkwaardige uitdrukking. Maar goed.’ Alexeis gezicht klaarde op. ‘Ik heb jullie nog niet het hele verhaal verteld. Toen Rizz vertrok om de Oude Goden tegen te werken, heeft hij namelijk iemand mee naar buiten genomen.’

‘Ik dacht dat jullie aan deze plaats gebonden waren,’ zei Rika. ‘Nu de eerste tempel is verwoest zijn jullie toch pas vrij om te vertrekken?’

‘Dat gold voor iedereen, behalve Havilah zelf.’

‘Voor Havilah zelf?’

‘Ja. Havilah, de eerste beschermer van mijn volk.’ Alexei glimlachte. ‘Zij wist te ontsnappen aan de bezwering die ons aan de tempel gebonden hield. We zijn er nog niet helemaal zeker van hoe dat heeft kunnen gebeuren. De enige verklaring die ik kan bedenken is dat Havilah meer slang dan mens is geworden en daardoor niet meer door Nalins magie als persoon werd herkend. Hoe dan ook, ze ging met Rizz mee de gewone wereld in en hielp hem de sleutel naar Ivors tempel te veranderen.’

Tobias keek Rika zwijgend aan terwijl hij zijn vader achter zich met zijn potlood hoorde krassen.

Intussen liepen ze Havilah in en dreven etensgeuren hun kant op. Isabel, Jay-Jay, Fabian en Martha hielpen mee met de voorbereidingen van het avondmaal. Elianne zat iets verderop op het dak van het huisje waar zij in verbleef.

Ze liepen verder en arriveerden bij het enige grote gebouw in het dorp.

Zonlicht schitterde door de hoge ramen van het Archief en verlichtte alle stofdeeltjes die wanhopig op zoek waren naar oude boeken en perkamentrollen waar ze zich aan vast konden plakken. Alexei begeleidde hen langs lange tafels en opende een aan het zicht onttrokken deur tussen twee alkoven.

Na een kort tochtje door een doolhof van gangen bereikten ze een smalle kamer. Aan de achterwand hing een bijzonder gedetailleerde tekening van een jonge vrouw met felgekleurde ogen, stekelige schubben op de rug van haar handen, en een nijdige uitdrukking op haar gezicht. Tobias

keek naar zijn handschoenen. Hadden de inwoners deze voor hem gemaakt als een soort ode aan Havilah?

‘Wat gebeurde er met Havilah nadat ze Rizz met zijn taak had geholpen?’ vroeg Rika.

‘Dat weten we niet goed,’ zei Alexei. Er was een droevige ondertoon in haar stem geslopen. ‘Rizz keerde in z’n eentje terug en vertelde mijn voorouders dat er ooit iemand zou komen om hen te bevrijden. Tot aan zijn dood leefde Rizz met mijn voorouders samen. Toen hij zijn laatste adem uitblies, werd zijn lichaam getransformeerd tot de poort waardoor iedereen moet lopen die Havilah wil betreden.’

‘Wacht even,’ zei Tobias toen, terugdenkend aan de gigantische slangenkop en het geraamte waardoor ze naar binnen waren gekomen. ‘Bedoel je te zeggen dat ik door een... god heb gelopen? Behoorde dat reusachtige geraamte aan Rizz toe?’

‘Aan wie anders?’

‘Ik dacht dat het gewoon voor de show was. Iets om indruk te maken op de vriend of vijand die Havilah wilde bereiken.’

‘Het enige waar wij indruk mee maken zijn onze eigen vaardigheden,’ antwoordde Alexei glimlachend.

‘Dus dit betekent dat Rizz zichzelf heeft opgeofferd om jullie voor altijd te kunnen beschermen?’ vroeg Thommes. Hij krabde bedachtzaam aan zijn stoppelbaard. ‘En Havilah? Hebben jullie ooit nog iets van haar vernomen?’

‘Dat is de reden waarom ik jullie naar deze kamer heb meegenomen,’ zei Alexei. ‘Hier worden de belangrijkste verhalen bewaard.’ Ze schoof een plank opzij. Verschillende boeken stonden op een rij naast elkaar. Thommes’ blik werd meteen getrokken naar een boek met OMAR MORKAR op de rug.

Alexei legde Omars boek op tafel. Thommes kon zich niet

inhouden en sloeg met zorg enkele fragiele bladzijden om.

‘Hoeveel exemplaren bestaan er van dit boek?’

‘Twee. Omar schreef er een voor ons, en het andere exemplaar hebben jullie gevonden. In de twee jaar die hij hier doorbracht schreef hij zijn verhaal.’

‘Hij is hier twee jaar geweest?’ Thommes wreef in zijn handen. ‘Hoe weet je dat zo precies?’

‘Het staat allemaal in het boek. Zijn hele leven, vanaf het moment dat hij door zijn volk werd verbannen totdat hij hier vertrok.’

Rika en Thommes bogen zich allebei over het boek en lieten hun vingers langs passages glijden die ze nog steeds niet konden lezen, maar toch met andere ogen bekeken dan in het exemplaar dat Thommes uit Omars tombe had gehaald.

‘Je zei dat het een meisje was dat Omar overhaalde zijn zoektocht naar de Oude Goden te vervolgen?’ vroeg Rika.

Alexei knikte. ‘Alleen liefde kan een man overtuigen om tegen zijn zin in het pad naar zijn lot te vervolgen.’

‘De prinses met wie hij werd betrapt?’ vroeg Thommes.

‘Natuurlijk niet,’ zei Alexei haast beledigd. ‘Prinsessen weten niet wat liefde is. Zij zijn te zachtaardig, weemoedig, en hebben onrealistische dromen. Nee,’ vervolgde ze hoofdschuddend, ‘degene die zijn hart veroverde was Havilah. Zij vertelde hem hoe hij deze plek kon vinden, zodat hij kennis kon nemen van de kwaadaardigheid van de Oude Goden.’

‘Ging Havilah niet met Omar mee?’

‘Nee, Havilah is nooit meer teruggekeerd. Zij nam haar plicht als onze beschermer zeer serieus en verbleef in de echte wereld om een manier te vinden de Oude Goden te dwarsbomen. Haar doel was om de generatie te helpen die de verwoesting van de eerste tempel zou meemaken.’ Hierop keek ze Tobias aan. ‘Een gebeurtenis die zou leiden tot de verdwijning van de plaats die Rizz voor ons gecreëerd heeft.’

‘Het kleurloze gras,’ zei Tobias plotseling. ‘Dat is Rizz’ magie die aan het verdwijnen is!’

‘Wat gecreëerd wordt, zal ook weer vernietigd moeten worden,’ zei Alexei. ‘Rizz heeft ons een beter leven geschonken, maar nu de tempel zijn magie heeft verloren, valt Rizz’ bescherming weg en zal Havilah verdwijnen.’ Ze pakte het boek van Omar en klapte dat dicht.

‘Vanavond tijdens het avondmaal zal ik mijn volk inlichten dat we voorbereidingen moeten treffen om ons thuis, onze gevangenis, te verlaten. Wanneer we onderweg zijn, zal ik jullie vertellen over het leven van Omar: verbannen door zijn eigen volk, maar geëerd door het mijne.’

2

Anna Miranda hees haar laptoptas hoger op haar schouder en volgde Bash langs de winkelende menigte. Bash trok van links en rechts bekijks, voornamelijk van vrouwen die met hongerige ogen zijn achterwerk inspecteerden. Anna hield een hand voor haar mond om haar lach te verbergen.

Na Bash' onaangekondigde bezoek had Anna de tijd gekregen om haar koffer in te pakken. Nog geen drie uur later hadden ze in het vliegtuig naar Zweden gezeten, gevolgd door een lange treinrit. Hoe Bash dit allemaal in zo'n korte tijd had weten te regelen ging Anna's verstand te boven. Het had bijna iets bovennatuurlijks. Alleen al het feit dat hij meteen aan haar voordeur had gestaan, was voor haar reden genoeg om met hoge verwachtingen uit te kijken naar de Rajinn en het hoofdkwartier dat mede dankzij haar gebouwd zou worden.

Eigenlijk zou ze wantrouwender moeten zijn, of zelfs bang. Drieduizend euro was voor haar veel geld, maar voor de vipbehandeling die ze nu kreeg was het natuurlijk maar een schijntje. Dat maakte haar nog nieuwsgieriger naar de man die haar kennelijk belangrijk genoeg vond om haar persoonlijk te begeleiden. Anna raakte er steeds meer van overtuigd dat dit haar kans was om door te breken. De hele wereld zat met onbeantwoorde vragen. Als zij duidelijkheid kon scheppen over wie de Rajinn daadwerkelijk waren en wat hun doel was, zou ze niet meer van de buis te slaan zijn. Dat was voor haar een beetje risico en blind vertrouwen wel waard.

Anna was nog duf van de treinreis en was blij met de koele Zweedse avondlucht in haar gezicht. Haar koffer lag al in de auto die bij het treinstation had klaargestaan. Maar voordat ze hun tocht vervolgden, gingen ze eerst iets eten. Anna's maag rammelde – onderweg had ze nauwelijks iets gegeten.

Bash leidde haar een drukbezet eetcafé binnen. Het interieur bestond uit veel donker hout, en aan de onderzijde van de rechthoekige bar zaten lampen verborgen die hun licht op de vloer wierpen. Waarschijnlijk puur voor de sfeer, want ondanks de tientallen andere soorten lampen die door het café verspreid waren, zag ze nauwelijks waar ze haar voeten neerzette.

De tafels waren onlangs geolied en de hippe lederen stoelen en barkrukken roken nieuw. Anna wierp een blik op een grote groep zakenmannen die bijna een kwart van het café in beslag nam. Schaterende hangbuikzwijnen met rood aangelopen koppen.

Verder naar achteren waren er nog enkele vrije tafeltjes. Anna en Bash deden hun jassen uit en lieten zich op de gladde bekleding van de bank zakken. Terwijl Bash de aandacht van een blonde serveerster trok en tweemaal de *chef's special* en een karaf water bestelde, schoof Anna haar laptoptas tussen haar voeten.

De wand aan haar rechterzijde was volgehangen met doorsneden van boomstammen in verschillende maten. Dit café probeerde zoveel sfeer uit te stralen dat ze er niet goed van werd. Het geheel had aangenaam kunnen zijn, ware het niet dat de muziek knoerthard stond.

Bash deelde blijkbaar dezelfde mening. Hij excuseerde zich en begaf zich naar de bar. Hij sprak een van de meisjes aan die daar aan het werk was. Ze schudde haar hoofd, met een blik die uitstraalde dat ze dit soort verzoeken tig keer

per dag kreeg en altijd zonder problemen afwees. Bash trok een witte wenkbrauw op.

Anna wilde dat ze kon horen wat Bash tegen het meisje zei terwijl hij een vinger over het gladde oppervlak van de bar streek. Maar wat hij ook zei, het was effectief. Nog geen twee minuten later ging Bash weer tegenover Anna aan hun tafeltje zitten en was het volume van de muziek aanzienlijk gedaald.

‘Zo,’ zei Bash, ‘nu kunnen we elkaar eindelijk verstaan.’

‘Je lijkt geen fan van deze plek,’ merkte Anna op. ‘Waarom wil je hier eten?’

‘Soms moet je eens iets nieuws proberen,’ antwoordde hij. ‘Daar weet jij alles van, nietwaar?’ Bash bedankte de serveerster die hun drinken op tafel zette. Voordat hij zijn glas inschonk haalde hij de ijsklontjes eruit. Eén ervan liet hij behendig tussen zijn vingertoppen ronddraaien. Met zijn andere hand schonk hij zijn glas en dat van Anna vol.

‘Wat bedoel je?’

‘Heb je je niet bij de Rajinn aangesloten omdat je iets anders met je leven wilde doen?’

Anna nam een slok van haar water. ‘Op een bepaalde manier,’ zei ze schouderophalend. Ze moest nu goed op haar woorden letten. Het beste was om dicht bij de waarheid te blijven zonder alles prijs te geven. ‘Ik ben ontslagen en realiseerde me dat ik mijn hele leven niets relevants heb gedaan. Het is alsof ik op een bepaald moment in slaap ben gevallen. Door mijn plotselinge ontslag ben ik wakker geschud. Vanaf nu wil ik alleen nog maar dingen doen die ik het waard vind om te doen.’

Hun eten werd gebracht door dezelfde serveerster die voor Bash de muziek zachter had gezet. Eerst kregen ze een kreeftensoep, die ze in stilte opaten. Daarna kregen ze ieder twee kleine Black Angus-spiesen van de grill. Anna wist

niet of de chef's special hier altijd uit meerdere gerechten bestond, of dat ze iets extra's kregen om Bash tevreden te houden.

'Ik ben benieuwd,' zei Anna. 'Hebben jullie al een architectenbureau uitgekozen voor het hoofdkwartier van de Rajinn?'

'Een architectenbureau?' Bash trok met zijn tanden een stuk vlees van zijn spies.

'Heb je niet gezien dat verschillende architecten hun ontwerpen op jullie website hebben gezet?'

'Jawel,' zei Bash. 'Maar dat was alleen maar bedoeld om aandacht te vragen voor onze crowdfundingcampagne. Soms heiligt het doel de middelen. En zoals je gemerkt hebt, is dat ook gelukt. De bouw van ons hoofdkwartier was al zo goed als afgerond toen we met de campagne begonnen. We wilden iedereen die bereid was om ons te steunen zo snel mogelijk de mogelijkheid bieden om van hun tegenprestatie te genieten. Je dacht toch niet dat ik je heb opgehaald om naar de fundering van een niet-bestaand hoofdkwartier te kijken?'

'Nee... ja.' Anna grijnsde schaapachtig. 'Ik had geen idee wat te verwachten. De meest voor de hand liggende optie leek me dat jullie een tijdelijke verblijfplaats hadden geregeld, terwijl de constructie van het daadwerkelijke gebouw nog aan de gang was.'

Bash lachte zo hard dat verschillende mensen – hun gehoor niet meer gehinderd door de harde muziek – verstoord omkeken.

'Ik heb je bij jouw appartement opgehaald, waarna we een klere-eind hebben moeten reizen om hier aan te komen, en al die tijd dacht je in een tijdelijk gebouw te worden gehuisvest? Waarom vroeg je niet door over wat er te gebeuren stond? Je hebt verdorie een smak geld gedoneerd,

dacht je niet het recht te hebben hier meer over te weten?’

‘Ik... Ik weet het niet,’ zei Anna verloren. ‘Het zit in mijn aard om vragen te stellen, maar het voelde allemaal zo vreemd en het ging allemaal zo snel dat ik niet wist waar ik beginnen moest. Ik heb alles maar gewoon over me heen laten komen.’

Bash schoof zijn half leeggeeten bord opzij en stond op. ‘Kom, we gaan. Ik zal je laten zien waar we het afgelopen jaar in het geheim mee bezig zijn geweest.’ Hij legde geld op tafel en liep resoluut naar de uitgang.

Anna haastte zich achter hem aan.

Bash reed hen de bebouwde kom uit en kon door de rust op de weg het gaspedaal flink intrappen. Ze reden een behoorlijk eind en Anna werd nu wel een beetje nerveus. Ze hoopte dat ze geen spijt van deze actie zou krijgen, dat het het uiteindelijk allemaal waard was dat ze zo in het diepe was gesprongen.

‘Het hoofdkwartier ligt niet bepaald om de hoek, hè?’ vroeg ze.

‘Het is nu niet ver meer,’ zei Bash. Hij sloeg een verlaten weg in die kronkelend door een woud van naaldbomen liep.

Op een gegeven moment werd het terrein ruiger. De weg lag bezaaid met bladeren en takken, en de bomen stonden zo dicht op elkaar dat de auto er nog maar net tussendoor paste. Het leek bijna alsof de weg speciaal voor hen was gemaakt. Bash denderde voort zonder gas terug te nemen. Anna tuurde vooruit om te zien hoever de weg nog doorging. Geen wonder dat niemand iets van het nieuwe hoofdkwartier wist. Het lag erg afgelegen.

Plotseling remde Bash af en hij sloeg af naar rechts, waar hij onder een bemoste poort doorreed. Laaghangende takken ratelden over het dak van de auto en streken langs de

ramen. Door al het groen van de bomen had Anna de poort bijna over het hoofd gezien.

‘Daar zijn we,’ zei Bash toen hij de auto op een heuvel parkeerde. ‘Hier zul je het de komende tijd mee moeten doen.’

Anna opende het portier en keek haar ogen uit. Verder naar beneden rees een hypermodern gebouw tussen de bomen op. Zo te zien telde het vier verdiepingen. Het centrum van de ronde constructie was open gelaten, waardoor het iets weg had van een gigantisch wiel. Zo te zien was er op de open plaats in het midden genoeg plek voor een dichtbegroeid bos. Op de ingang na bestond het gebouw volledig uit getint glas.

‘Wauw,’ zei Anna. ‘Het is echt enorm. Hoe hebben jullie dit hier in de bossen kunnen bouwen, zoveel kilometers van de beschaafde wereld vandaan?’

‘Magie,’ zei Bash met een twinkeling in zijn ogen.

Anna rolde met haar ogen en hing haar laptoptas over haar schouder. Ze haalde haar koffer uit de achterbak en daalde samen met Bash de heuvel af. Dichter bij het gebouw waren meer dan genoeg lege parkeerplaatsen, zag Anna. Waarschijnlijk had Bash de auto expres op hoger terrein geparkeerd om Anna een overzicht van het hoofdkwartier te geven.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Bash toen ze de ingang bereikten.

Anna knikte.

Bash toetste een code in en de schuifdeuren gingen open.

Ze kwamen binnen in een atrium dat nog nieuw rook. Een warme oranje gloed bescheen de mensen die over een vloer van glanzend natuursteen liepen. Een jongen, gekleed in een roodleren outfit, kwam meteen naar hen toe gelopen. Hij fronste diep.

‘Later, Rico,’ zei Bash nog voordat de jongen zijn mond

had opengedaan om iets te zeggen. Rico keek verongelikt naar Anna, beende tussen de mensen door en verdween uit het zicht.

‘Hij zag er boos uit,’ merkte Anna op.

‘Zo ziet hij er altijd uit,’ zei Bash. ‘Hij is boos geboren.’

Er waren meer mensen die een praatje met Bash wilden maken. Meestal werd hun met een handgebaar het zwijgen opgelegd, soms met een veelbetekenende blik. Het werd Anna duidelijk dat Bash een vrij belangrijk figuur binnen de Rajinn was, en ze vroeg zich dan ook af waarom juist hij haar had opgehaald. Waren er geen belangrijkere dingen waarmee hij zich moest bezighouden? Ze nam zich voor haar uiterste best te doen om hem te vriend te houden.

‘Een zwarte sleutel,’ zei Bash tegen een jongen die achter de receptie lui in zijn stoel hing, met zijn benen op het bureau. Bij het zien van Bash wist hij niet hoe snel hij rechtop in zijn stoel moest gaan zitten. Zijn hoofd nam de kleur aan van Rico’s kleding.

‘Zwart... zwart... zwart,’ mompelde hij terwijl hij als een bezetene de deurtjes van de kast achter hem openmaakte. Tientallen sleutels in verschillende kleuren hingen aan haakjes. Zijn handen beefden ongecontroleerd, waardoor hij per ongeluk een stel gele sleutels van hun haakjes sloeg. Ze stuiterden alle kanten op. ‘Godver!’

‘Kalm aan,’ zei Bash. ‘Het is geen wedstrijd.’

De jongen keek even over zijn schouder met een blik waaruit op te maken viel dat hij dat ten zeerste betwijfelde. Hij wist zich uiteindelijk te vermennen en reikte Bash een zwarte sleutel aan.

Bash gaf de sleutel aan Anna. ‘Dank je, Sebastiaan. Ga lekker verder met chillen.’ Het laatste woord kwam er zo venijnig uit dat het hoofd van de jongen zo mogelijk nog roder werd.

Bash nam Anna mee naar de lift, die hen naar de bovenste verdieping bracht. Daar liepen ze een lange gang in. Ze stopten bij een deur waar een gouden '18' op was bevestigd. 'Ik weet dat het nog niet zo laat is, maar ik stel voor dat je vandaag vroeg naar bed gaat,' zei Bash. 'Morgen krijg je een rondleiding en zal ik je uitleggen wat je te wachten staat. Rust goed uit. Als je iets nodig hebt, voel je dan niet bezwaard om bij de receptie aan te kloppen. Het is niet alsof ze daar op het moment iets beters te doen hebben.'

Anna grijnsde. 'Dank je.' Ze keek Bash na totdat hij de hoek om ging en stak toen de zwarte sleutel in de deur waarachter haar nieuwe thuis zich bevond. 'Oké, daar gaan we,' fluisterde ze in zichzelf.

Het slot klikte en de deur zwaaide naar binnen open. Anna zag een interieur dat haar stoutste dromen overtrof. Het was vele malen ruimer dan haar eigen appartement, en een stuk schoner. Anna gooide haar spullen op het bed en inspecteerde, glunderend als een kind op eerste kerstdag, de rest van haar kamer.

Tussenwanden waren er niet, wel verschillende gordijnen. Momenteel waren ze allemaal opengetrokken, zodat Anna de keuken, woonkamer, slaapkamer en badkamer in één oogopslag kon zien. De buitenmuur was helemaal van glas, waardoor ze een breed uitzicht had over de bossen en velden die om het gebouw heen lagen. Zoals ze van buiten al had gezien, waren de ruiten getint en kon niemand bij haar naar binnen kijken, maar toch gaf het haar een naakt gevoel om niets dan glas tussen haar appartement en de buitenwereld te hebben staan. Gelukkig ontdekte ze dat hier ook gordijnen voor waren. In de hoek van haar kamer waren ze samengebonden. Anna knoopte ze los en trok de gordijnen dicht.

Ze borg haar kleren op in de kledingkast. Daarna nam ze

een hete douche en ging ze, gewikkeld in een te grote badjas die ze in de badkamer had gevonden, languit op bed liggen.

Er hing hier iets bijzonders in de lucht, iets wat ze niet goed onder woorden kon brengen. Ze had het in de ogen van Rico gezien, en ook in die van Bash. Ze droegen een geheim met zich mee.

Anna sloot haar ogen. Eén ding was zeker: na haar verblijf op de hoofdbasis van de Rajinn zou ze hoe dan ook een verhaal te vertellen hebben.